

Ο Μητροπολίτης Μάνης Χρυσόστομος για την καλή χρήση του ύδατος

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)

Να σεβαστεί ο άνθρωπος το ύδωρ, το νερό, που δημιούργησε ο Θεός και μας έδωσε καλεί ο Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος.

Σε Εγκύκλιό του με θέμα την καλή χρήση του ύδατος, ο Σβεαμισιώτατος σημειώνει ότι χρειάζεται μια ενημέρωση και ευαισθητοποίηση για την αξία του νερού. “Η χρήση του πρέπει να γίνεται με μέτρο και μέσα στα λογικά και συνετά όρια. Είναι ακόμη ανάγκη να βρεθεί και ένας καλύτερος τρόπος ποτίσματος της καλλιεργήσιμης γης και βέβαια να έχουμε προστασία κατά νούν των πηγών, των ποταμών και των λιμνών, των φρεάτων, των υδατοφράκτων, των αντλιοστασίων και των δεξαμενών ύδατος”, αναφέρει.

Αναλυτικά η Εγκύκλιος:

Άγαπητοί μου,

Τό ύδωρ, τό νερό, είναι ένα μεγάλο αγαθό που δόθηκε από τόν Θεό στόν άνθρωπο. Είναι θεϊό δημιούργημα. Είναι «ποίημα Θεοῦ κάλλιστον».

Γράφει ἡ Ἁγία Γραφή, στό πρῶτο βιβλίο, τήν Γένεση. Τήν δεύτερη ἡμέρα τῆς Δημιουργίας ὁ Θεός εἶπεν: «Γεννηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος καί ἔστω διαχωρίζον ἀνά μέσον ὕδατος καί ὕδατος καί ἐγένετο οὕτως» (Γεν. Α', 6) καί τήν τρίτη ἡμέρα εἶπεν ὁ Θεός: «Συναχθήτω τό ὕδωρ τό ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγήν μίαν καί ὀφθήτω ἡ ξηρά καί ἐγένετο οὕτως καί συνήχθη τό ὕδωρ τό ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τάς συναγωγάς αὐτῶν ... καί ἐκάλεσε ὁ Θεός τήν ξηράν γῆν καί τά συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσας καί εἶδεν ὁ Θεός ὅτι καλόν» (Γεν. Α', 9-10).

Ὁ Θεός, λοιπόν, εἶναι ὁ Κύριος τοῦ σύμπαντος καί τῶν ὑδάτων καί διαθέτει τό πολύτιμο αὐτό αγαθό κατά τήν δική Του βούληση. Ὡραιότατα, μάλιστα, ὁ προφητάναξ Δαυΐδ στόν 103ο Ψαλμό του συνοψίζει τήν κυριαρχία τοῦ Θεοῦ καί τήν πρόνοιά Του γιά τά ὕδατα. Γράφει πολύ χαρακτηριστικά: «Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τά ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ τιθεῖς νέφη τήν ἐπίβασιν αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων» (στίχ. 3). Αὐτός ρίχνει τήν βροχή, «ποτίζων ὄρη ἐπὶ τῶν ὑπερώων αὐτοῦ» (στίχ. 13).

Αὐτός κανονίζει τήν ποσότητα τῆς ροῆς τους, «ἀπό ἐπιτιμήσεώς σου φεύξονται, ἀπό φωνῆς βροντῆς σου δειλιάσουσιν» (στίχ. 7). Αὐτός δημιουργεῖ τίς πηγές «ὁ ἐξανατέλλων πηγάς ἐν φάραγξιν, ἀνά μέσον τῶν ὀρέων διελεύσονται ὕδατα» (στίχ. 10).

Ἔτσι, τό νερό εἶναι πηγή καί δύναμη τῆς ζωῆς. Είναι ἐξόχως χρήσιμο γιά τόν άνθρωπο, τήν φύση, τά ζῶα, τά πετεινά, ἀλλά γιά πολλές ἀκόμη ἐφαρμογές στή βιοτή μας. Χωρίς τό νερό, ἡ γῆ εἶναι μία ἄνυδρη ἔρημος, τόπος πείνας καί δίψας, ὅπου ὁ ἄνθρωπος εἶναι καταδικασμένος σέ θάνατο.

*

Τό νερό, λοιπόν, έχει δοθεί σέ μᾶς τούς ἀνθρώπους ὡς «καταπίστευμα» ἀπό τό Θεό γιά νά κάμνουμε χρήση αὐτοῦ πρὸς ὠφέλειά μας. Δέν εἶναι δοσμένο γιά κατάχρηση καί φθορά. Ὁ Θεός ἔπλασε καί δημιούργησε τόν ἄνθρωπο στόν κόσμο, ὡς διαχειριστή καί ὄχι καταστροφέα. Ἄλλωστε, ὁ φυσικός πλοῦτος τῆς γῆς δέν εἶναι περιουσία τοῦ ἀνθρώπου ἀλλά τοῦ Θεοῦ. «Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καί τό πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καί πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ» (Ψαλμ. ΚΓ',1). Ὁ ἀπ. Παῦλος γράφει ὅτι ὀφείλουμε νά συμπεριφερόμεθα «χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ ὡς μή καταχρώμενοι» (Α' Κορ. 7,31).

Ὡστόσο, οἱ φυσικές καταστροφές, ἡ κλιματική ἀλλαγὴ, ἡ ἀνθρώπινη ἐπιπολαιότητα, ἡ ἀπληστία, ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ἀκόρεστη βουλιμία μας συνιστοῦν τά πρωτογενῆ αἷτια τοῦ μεγάλου προβλήματος τῆς λειψυδρίας, τῆς ἔλλειψης νεροῦ.

Οἱ σοβαροὶ ἐπιστήμονες καί οἱ εἰδικοί γνῶστες τοῦ θέματος τῆς ἔλλειψης ὑδάτων κρούουν τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου καί μιλοῦν γιά μία πραγματική οἰκολογική κρίση γενικότερα. Ἄν δέν δώσουμε τήν δέουσα προσοχή θά στερηθοῦμε τοῦ πολύτιμου αὐτοῦ ἀγαθοῦ καί θά ὑπάρξουν φοβερές συνέπειες γιά ὅλους μας. Ἔτσι καί ἡ ποιμαίνουσα Ἐκκλησία, δέν μένει ἀδιάφορη καί ἀσυγκίνητη μπροστά σ' αὐτό τό ζωτικό ζήτημα. Γνωρίζει ἄλλωστε, ὅτι ὡς λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος, ἡ ὅλη κτίσις «συστενάζει καί συνωδίνει» (Ρωμ. Η', 22) κάτω ἀπὸ τό πέλμα τῆς ἀνθρώπινης ἀπληστίας. Κάθε ἀπληστία, κάθε κατάχρηση καί κάθε πλεονεξία συνιστᾷ ἁμαρτία, δηλαδή προσβολή τοῦ Θεοῦ.

Χρειάζεται, συνεπῶς, μία εὐαισθητοποίηση καί ἐνημέρωση γιά τήν ἀξία τοῦ νεροῦ. Ἡ χρήση του πρέπει νά γίνεται μέ μέτρο καί μέσα στά λογικά καί συνετά ὅρια. Εἶναι ἀκόμη ἀνάγκη νά βρεθεῖ καί ἓνας καλύτερος τρόπος ποτίσματος τῆς καλλιεργήσιμης γῆς καί βέβαια νά ἔχουμε προστασία κατὰ νοῦν τῶν πηγῶν, τῶν ποταμῶν καί τῶν λιμνῶν, τῶν φρεάτων, τῶν ὑδατοφράκτων, τῶν ἀντλιοστασίων καί τῶν δεξαμενῶν ὑδατος.

Ὅλοι μας, τελικά, ὀφείλουμε ν' ἀναλογισθοῦμε τίς εὐθύνες στή καλή χρήση τοῦ νεροῦ. Καί ἡ εὐθύνη αὕτη εἶναι ὄχι μόνον ἔναντι τῶν συνανθρώπων μας, ἀλλά καί ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Τό ὅλο θέμα, βλέπουμε, ἔχει ἐκτός ἀπὸ πραγματικές διαστάσεις καί μεταφυσικές προεκτάσεις.

Μή λησμονοῦμε ὅτι ἡ ἔμψυχη καί ἄψυχη κτίσις ἀνάγει στόν Ἄκτιστο. Καί τά ὕδατα ὑμνοῦν τόν Δημιουργό. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, βαπτίστηκε στόν Ἰορδάνη ποταμό καί ἀγίασε τά ὕδατα. «Ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου εἰς τόν Ἰορδάνην καί εὐθέως ἀναβαίνων ἀπὸ τοῦ ὕδατος εἶδε σχιζομένους τούς οὐρανούς καί τό Πνεῦμα ὡς περιστεράν καταβαῖνον ἐπ' αὐτόν» (Μάρκ. Α', 9-10). Συνωμίλησε παρά τό φρέαρ τοῦ Ἰακώβ μέ τήν Σαμαρείτιδα καί δίδαξε αἰώνιες ἀλήθειες, γιά τό «ὕδωρ τὸ ζῶν», τό ὁποῖο Ἐκεῖνος δίνει. Καί ἀκόμη ἐπάνω στόν Σταυρό, ὅταν «εἷς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τήν πλευράν ἔνυξε εὐθέως ἐξῆλθεν αἷμα καί ὕδωρ»

(Ίω. Ιθ', 34).

Ἀνάγκη, λοιπόν, νά σεβαστεῖ ὁ ἄνθρωπος τό ὕδωρ, τό νερό, πού δημιούργησε ὁ Θεός καί μᾶς ἔδωσε. Ἔτσι, μ' αὐτό τό πνευματικό καί ἠθικό ὑπόβαθρο πρέπει νά δοῦμε καί τό ζωτικό αὐτό θέμα τῆς χρήσεως τοῦ νεροῦ, καθ' ὅτι τελικά ἡ κτίση δημιουργήθηκε «ἵνα ἄνθρώποις ὑπηρετῇ καί ἄνθρωπος ἐπλάσθῃ ἵνα Θεός δοξάζεται» (Μεγ. Βασιλείου, Ὁμιλία ἐν Λακίζοις, 8, PG 31, 1452C).

Κλείσατε τήν βρύση πού τρέχει ἄσκοπα τό νερό. Προσέξατε μήν λερώνετε τίς πηγές, τίς λίμνες, τά ποτάμια. Ἄν παρατηρήσετε ὅποιαδήποτε βλάβη τοῦ ὅλου συστήματος παροχῆς ὕδατος εἰδοποιήσατε τίς ἀρμόδιες ὑπηρεσίες.

Τελικά, ἅς ἀναπέμψουμε καί τήν δέηση: «Κύριε, εὐκράτους καί ἐπωφελεῖς τούς ἀέρας ἡμῖν χάρισαι, ὄμβρους εἰρηνικούς τῇ γῇ πρὸς καρποφορίαν δώρησαι».

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΜΑΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Γ'